

No 149 C

60

V 28

~~Bollerys~~

55

Hull

Herman
Ehman

70

Ystad.Bollerys
Lammblom
Bollerys

Den 6/12 1905

Den 6/12 1905

Två vänners öden

Hon satt på klippan vid den öde stranden
 För henne ödslig asien låg
 Det blida ögat dölde hon i handen
 Och oafslättigt hon mot ostern såg

När morgonsolen sina sista strålar blänkta
 på österns sky hon var på klippan satt
 Han såg där många gång när sol sig sänkte
 likt lyftig balsam i en sommarnatt.

Han var så ung så skön gämväl i varen
 med lysblå ögon och ett hår af guld
 Linean lik i nordens karta vägar
 så skön hon var så blyg och oskuldsfull

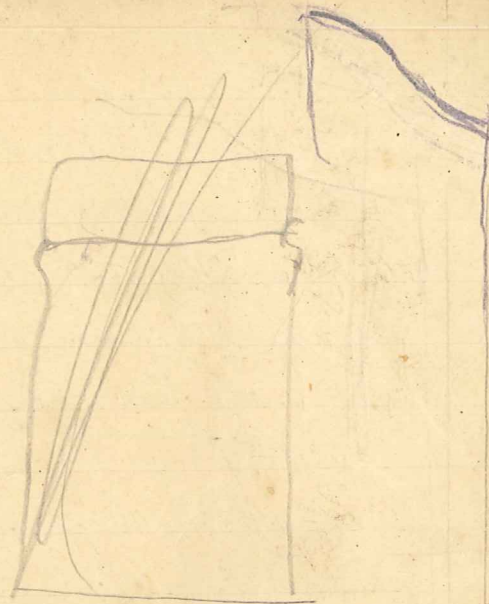
Herman
Ehman
Bollerys
Lammblom
Bollerys

Hör dattern min hvi sitter du här ute
 ensam fågel lik en böljan blå
 Din kind är våt det stormar kallt här ute
 kom in han kommer ju ej för endå
5

Din luta hänger stum på brutna strängar
 din myrten vissnar och din fågel dör
 för lyöd din sång så glädt bland folk och ^{angar}
 Spung an du har ju mig att sjunga för
6

Men dottern teg och vinkade med handen
 förlåt jag kan ej komma inder här
 Förn böljan frusit har till is till stranden
 så finner du mig icke längre här
7

Ser du jag drömde samma natt han farit
 att jag med honom på hans farttyg var
 Storm ifrån Norden långa dagar varit
 bakom en mörvägg solen sjönk i blod

En Visa

Uppå en sandig backe med graneris beklädda
där stod en änkels koja och i den är jag född
med hundraring mossor så gammal och på grå
med brunröda väggar och fönstergluggar små,
2

Jä där blef jag uppfostrad på allra bästa sätt
och ibland byggdens kärnor var jag så fin och
men himma eller horta vid varje krågars barst
där står mitt namn uppritat med stora vackra ord
3

Jag hafer och en brader en tjällting här till svärde
han går ju i kyrkan han syper och han svär
hör du min storkens gosse sej lider du när brist
så inom åtta dagar kan du bli lifgardist
4

Jag hafer och en syster vid storkholmsstad
hon bor, hon äger sidenspelar hon går
med grona skor, hon kogar natt i
vädret ty saken är så här,
En ung befodrad löjtnant han håller henne
här

Innmargret

Innmargret
Dahlman

En Begravning på hafvet

Läkta öfver mörkblå vågor
 Rör sig skeppets stolta sidam
 Och i öster purperlågor
 Bryter dagens gryning fram

Allt ombord är tyst och stilla,
 ingen munterhet och sång
 Endast rodet hördes drilla
 Skeppet har sin gamla gång

Vä kapten han hördes ropa
 Brasa akterjärna back
 och på halfta stongen hissa
 Skeppets Lorgefana upp

Ty man kan nu öfverlämna
 åt en våt och dunkel graf
 En ynglig som just nu har somnat
 Den döden ryss uppsnappat har.

Ej en hvistning hörs af alla
 Blott en änkels bön blef gjord
 En tår från mangas ögon falla
 Andakten öfverallt blef spord

Histom den i ordning göres
 Uppå gammalt sjömans bruk
 Och till relingen den föres
 Endast gjord af segelduk

Kom du miöde ande hufva
 och besök den dunkla graf
 Kom du fridens turterdufva
 För oss på det vida haf

Slumra lyft i hafnets bölja
 Vaggad utaf vågor där
 Vi för din fastmö vill förtälja
 att vi begraft hinner hjärtans kär

Ingen ~~staf~~ lifja eller blomma
 pryder någon sjömans graf
 Endast vågar gå och komma
 Skeppet svagar an och af
 E. Hårdlund

En Ynglings lefnadslöpp

Vill ni kamrater höra mitt flyddas lefnadslöpp.
 må ni ej sängen störa men noga höra upp.
 Fast ej mitt lif har varit på blommor och på
 stad, har tiden likväl gångat och jag med den var glad.

Jag föddes i en stuga som stod vid sjögens rand,
 där höga furar buga för vindens starka arm
 Där al och fur står lugna vid barkens klara strand,
 och vackra fåglar sjunga vid isjöns klara strand

Där vandades min lefnad o nägot o säll jag var
 min ungdomstid igenom den snabb som vinden far
 snart kommer lifvets aftrider o ut jag längtade
 förhoppningsfulla tider emot mig syntes le.

Och ut i vida världen långt bort från mor och far.
 Att västern styrdes färden och det mot norge bar
 Där pröfvade jag arbete af allhandla slag
 men. hur jag ändå pröfvade fanns intet till behag

Imbland de norska fjällen fick jag min utkomst se
 Och när de hårda hållar arbetade jag sten
 Till vägar och till broar med myssell och med spet
 och både boor och sledja handterade jag så lätt.

I bergens schakt jag knogad med härran syns jag gå
 men intet dock jag fruktade det kan ni lita på
 för rallarns lif är härligt fast också tungt och hårt
 Så har han också vunnor utaf den glada sort

Men så en dag jag hörde ifrån mitt fosterland
 att man en stoppning gjorde till ett förenings band
 Emellan viddervalla och upp till hängedals
 och dit jag styrde färden om det var inte tal

Af flihornen i dalsland ett ömt farväl jag tog
 och ned till rodnra småland så glad i häg jag drog

14
Att mäta nya faror men också någon mång,
ibland de fria hämmar som aldrig känner tvång.

2
Till många vackra flickor om söndagsekväll jag går.
Jag stigen styrde gärna min lön för mödan får.
Ja roligt är att slumra vid flickors runda barm,
Och ha till kuddkuddar och vila på dess arm.

10
Min flicka heter Anna hon är så röd om kind,
Med luf melodisk stämma som rus af sommarvind,
Med läppar purpuröda hon spar ej på sin pust,
och därför nya skördar jag hämtade med lust

12
Men sommarn gick till ända med den min fröjd
sin hos. Jag måste afsked taga utaf min fagra ros
Jag räckte henne handen och bjöd ett ömt farväl
men smärt det var att skiljas för oss som var en själ

13
Från Värnamo till Markaryd den nya banan går
Igenom berg och dalar igenom skog och snår
men rattaren ej fruktar för dessa hinder mång
ty kejt han bergen buktar med munterhet och sång

13
15
O du min ljusens ängel som styr mitt lefnads lopp
Om du mig ej förlåter, förlåt jag mig skälf
ty i min ungdomsyras en tanke i mig kom
att låta mig invärfva och tjäna skänkt dragon

14
Nu uti kronans klädder jag vastrar varje dag
att det ej någon glädor vet ni så väl som jag
Jag längtar ifrån garden för varje dag som går
men kvar jag måste tjäna en månad och två år

15
Nu slutar jag min visa om mina flydd dar
och slut för denna gången men när jag en gång har
tynt ut vid garnisonen en bättre sång vi får
och gladare blir tonen jag hoppas ni förstår. Slut
Ystad's sjukhus den 14/12 1905 E. Herrlund N:o 66

En ny kärleksvisa

Nu synes ankaren lyftas från botten
segeln vi hissa högt uti topp.
och högt i masterna tätt invid knoppen
svagande vimplar i glada lopp

76
Nu från mitt fädernesland jag går
med i mitt hjärta kärlek står.

2

Ty där en blåögd tärna sköner
den jag mitt hjärta gifvit har
aldrig för guld min kärlek säges
hällre jag den med i grafven tar
Elin o Elin glöm ej mig, uppå min blåa
fartiga stig

Skulle än blivtar^{er} lunga från höjden
brusande vågar slå öfver bord
skall jag på färden dock ega den fröjden
att du bestämt står fast vid ditt ord
Vart jag mot farorna ilar framåt
uppå min blåa fartiga stia

4

När till kapstaden vi hunnit anlända
sänder jag bref till min älskade mö
blott för att kärlekens lågor upptända
så att den ej skall släckna och dö. Kan du
mig glömma Elin o säg uppå min blåa
fartiga väg.

187
Låt hoppets⁵ ankar ketting ej brista
blott för mitt ankars farkost min vän.
när stormar ryta tro ej att sista
gången vi ser varandra igen. Nej jag skall
komma åter till dig uppå min blåa fartiga stig

6

Skulle din trakt dock mot mig svika
innan jag minnet mitt fädernesland
skall ifrån alla flickor jag vika
skänka åt hafvet kärlek och hand. Jag kan
ej tro det Elin o säg uppå min blåa fartiga väg.

7

Farväl min Elin nu lämnar jag hamnen
går emot faror på okända färf.
trycker i bankarne dig uti famnen
hafvet jag ej vill skall blifva min graf
Ringa på fingret bär jag för dig
uppå min blåa fartiga stig.

8

Farväl min Erik lyska på färden
vart än din väg i världen går
jag är dig trogen trotsar flärdens

18
Ty klar din bild framför mig står
jag vet jag älskar älska och mig
uppå din blåa farliga stig.

Slutskriften af N: 66 Herrlund.
VII oku

Militärvisa

En bit ~~ny~~ nyunga för er om ni vill
den handlar om gardet som jag hör till
Den handlar om knektar o gossarna blå
och äfven om flickor det kan ni förstå

2
Ja där finnes knektar som kallas dragon
och däribland gossar som is ger bordon
De nyunga så gladt och sin bägare tar
och in i arresten det blir några dar

3
Aust det får de för sitt ingenting
Ja blott de går ut ur gadttemplarnas ring
och tar sig en half öl och ropen så rar
Ty svårt är att spara för kommande dar

4
En dag då vi gingo och tängte som så
Satan så svårt att här torkade gå
Vi köpte oss brännin för stantarna på
och drucko det sedan det kan ni förstå

5
Och sen blir där spel och sen blir där dans
vi dansade polka vi dansade vals
Sen blef där slagsmål med stenar o grus
och sen i arresten vi komma bardus

6
Ja till arresten vi vandra i kö
och där står herr tocke o nyttjar sitt spö
Och så sergeant Scholstein den grabben så rar
Han står där och svärger ä helvete far.

7
Ty vi vara glada kamraterna fem
Och därför vi skulle ha duktigt med däng
Ja häpprapp på ögon på näsa och munn
Men likväl du tiger den helvetes hund.

8
Morgon där på så det börjar på nytt
för dit kom herr tusse en helvetes gult.

Gå genast och ryckta ära helvetes vin
i dag får ni vatten i stället för vin

2

Om middagen gå vi ju alla i förhör
för ryttmästare stjärna en helvetes skär
Han sriker och sparkar ja utan reson
jag skall dig klappa din jäfla kalkon

10

Och till arresten jag går nu igen
och dit kom herr tocke han var nu min vänn
att spräka förkroligt i enstiger säll
förmånar mig afven att nu blifva snäll

u

Straffet jag fått och det lydde så
det var åtta svarter men det får ju gå
och ut ur arresten jag går nu igen
att ta några syrrar och träffa min vänn

(12)

Ett ord vill jag säga om vårt underbefäl
det är några djäflar till kropp och till själ
ja så som vildar det äro de och
de hafva saken i själ och i kropp.

13

Här går seycanter så tjocka som si
det bästa de vet äro yrket att slå
En stackare saken som fått sig en klar
det alldrig kan glömmas när är och på dag

14

Ja mer var att säga men det får vara nog
för det må ni veta är ett helvetes knog
att tjuna inunder de godande vin
som gås der och svärger o klunkar sethvin

15

Ni viljen väl veta vem diktaren är
ja det är en yngling en lifvader själ
som ut ur arresten har sluppit helt myss
han går nu till flötk och får sig en kyss.
Slutskrifven af ~~Sten~~

Kärleks drömmar

Fram öfver mörkblå våg
gungar min lätta båt.

Jagad af vinden dimman för
Öfver te genom spegel klar
kärlekens stjärna ler
hulrik emot mig ner
Åtskling mig hör, hör du min röst
Kom lita dig till mitt bröst

2
Det var en lycklig tid
jag ägde kärlek och frid
Men lyckan den var så kort så kort
dess sköna blommor de visnade bort
En stod blott stängeln kvar
en smärtsam kärlek det var
det sista som gick, jag ändå fick,
En strålande kärleksblick

3
Sheppet stannar ej, jag kan ej glömma
värt är att glömma ögon blå.

23
Som jämt och ständigt framför mig
Guldgula lockar svall, samna kring tusande
halls, försvinn och förglöm, kärlek så öm
Som låg i min ungdomsdröm. Slut

E. M. Herrlund N. 66

Fångens klagan

Skall jag nu sitta här
Inom ödsliga mur
Med mitt sårade hjärta i brand
Som en fågel i bur
Likt ett oskyldigt djur
Inom seglade dörrar och band.

O, hvad tårar och sorg
Inom ödsliger borg
Och den långsamma skridade dag
Dag hvar finnes den borg
Där jag fri från all sorg

Kan få nyta af kärlekens ro.

O min älskade vän

O jag frågar dig än

O min älskade vän

Hvar den eviga kärleken bor

Jag vill illa ditt hän

För att få hvila i ro.

Ja nu kan jag ej se

Genom gallren ner

Blott en skymt af himmelen den blå

Och en stjärna som ler

Blicka vänligt dit ner

Med sin glans genom rutorna ned.

Uti cellen så trång

Där är tiden så lång

För den blecknande ynglingens håg

I det fria var säng

O hvad fröjd mången gång

Nå den hela naturen jag såg.

I det fria vi satt

Mången dag, mången natt

Jag var lycklig vid sidan af dig

Men så kom det en dag

Så som fänge jag var

Och så skiljde de dig ifrån mig.

Uti Norrköpings stad

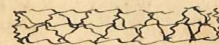
Var jag lycklig och glad

Tost jag själf var en blecknande ros

Men vi träffas igen

Ja och jag, min lilla vän

Så trefligt vi skall ha omigen.

FÄLT-SÅNG.

När Nordens ovän hotar

Och kallar oss till strid

Så samlas våra rokar

Da kommer Hjältens tid

I Gusa runor lär han

Här skrifvet på hans svärd
 Lätt minne tillhör äran
 Lätt namn en efterverld.
 Hallå! Hallå!
 Framåt i gossar blå.

Jag fölt hur lustigt bröder
 På lif och död en lek
 Som adla kändor föder
 Samt hatar sorg och svek
 Att stark i motgång vara
 I skiden hård och kall
 Att ~~skida~~ sky en fara
 Hvar yngling lära skall,
 Hallå! Hallå!
 Framåt i gossar blå.

Kring skogens bryn det knallar
 Vid klang af jägarhorn
 Trikt mod i bröstet svallar
 Och säkert är vårt korn
 Kom fiende ej nära

I gräset biter du
 Din undergång vi svära
 Om också emot sju.
 Hallå! Hallå!
 Framåt i gossar blå.

Här krut och kulor ljunga
 Utur kanonen fram
 Och berg och dalar gunga
 I under rök och dam
 Så klinga vi med svärdet
 En härlig vapensång
 Och skundom häpnar världen
 För lejonhärens gång
 Hallå! Hallå!
 Framåt i gossar blå.

Och när med segerpalmen
 Du höga Irea står
 Och sjunger segerspälmen
 Från minsta hydda går
 Så vandra vi tillbaka

28
Hem till vår ärfda jord
Att leva för en make
För frihet uti vord.
Halla! Hallå!
Framåt i gossar blå.
Halla! Hallå!
Framåt i gossar blå.

Krigar-visa.

Glädlig och skön är en krigares lott
Blott för sin kung och sitt land skall han strida
Fäderneslandet dess skäl biter gäst.
Segern har vi fått
Rast vi gå följa vi må
Fanan den blå med kungens namn släpa
Fäderneslandet ära vi alla
Storande stå eller falla.

Hoga voro bergen vid Brinkebergs borg
Så voro vi alla till konung uppställda

29
Gardernas ledar räknades släp
Alla under gevär.
Rast vi gå följa vi må.
Fanan den blå med det gula korset släpa
Fäderneslandet ära vi alla
Storande stå eller falla.

Skrifven af volontären vid V
~~Sten~~ 1879 Windahl.

(Axel och Hilma.)

3
I marsmåndd högt på fjädet illar
och om natten slar vi till ro
Alla nu i sömnens sköt sig vilar
Men på sträpden se där vandra två

Det är Axel med sin kullida färna
Skeppet ligger klart och skall åstad
Åfskedskysen vill han henne gifva
Därför mötas de vid hafvets strand.

En signal från skeppet redan ljuder
 Axel famnar nu sin unga brud
 Kort han sen sin båt från landet ljuder
 Nu farväl och huld beskäer dig gud

4

Tiden itar och på lätta vingar
 Fyra månader förjingo fram
 Ingen fans som brudkyss kunde gifva
 Och på Hilmas kinder rosen brann

5

Hilma går omkring i tusen tankar
 I missmånen fögt på fästet står
 Och om natten ser man henne vandra
 För att tala med de böljor blå

6

O du grymma grymma stolta bölja
 Säg mig om du röfvat har min vän
 Har du det så vill jag honom följa
 Bög bölja gif mig svar igen

Wattnet stiger och en hafsfru sjunger
 Skeppet strandat vi har gått i draf
 Ingen där som räddning kunde gifva
 Därför fick han en förtidlig graf

8

Som förstelnad lilla Hilma sjunker
 Ned till Bottnen af det djupa haf
 Axel väl hör man henne ropa
 Axel vinkar från sin våta graf

slutskriften af E. M. Herlind

~~Skön~~

Sjömanvise

EE
EE

Det var i juli maj månad sen så det var
 De skeppes ankars majare i land vi
 Seglade vi seglade till lugnar gödder fram
 Där knakade matrossen med sin
 Svingda penna

EE
EE
EE

EEEEE
P EEEEEEE

Sått upp du sköna juncen drag reglert
 ifrån kumhände där det värmen vin
 sam nu för vännen står juncen den
 fopp upp ur bäddar sprag och regade
 upp vännen så det i solen klang

2

Lä gick genast luvskaps till kungen
 in matrossen är i kammaren hos sköna
 vännen vin för morgon klackar 4 de
 matrossen skulle gå de kungen sjäffne
 i dörran med ~~trappan~~ vagnen står de
 drager han sin salut stätt i matrossen
~~trätt~~ bröst gunga mig arna flicka nu
 har jag mist min tröst

3

So luvra han sin fader om att han
 skulle få utvälja sig en arna den sjäff
 hon älska mig de ställers framför kungen
 två glas utaf sätte vin den sjäff han
 skulle komma för lilla vän sin det
 första ringlaset som han i botten drack
 de bladen hennes kinder och hösten den blif mott

4

Det andra ringlaset som han i botten
 de fouserna de stannade ^{och lilla hjärtat} ~~och lilla hjärtat~~
 bländare den luvra båda liksom för sin
 och samma luv de för fästare och
 mannlige brastare deras luv den luv
 båda liksom i en och samma ytt de
 luv de fästade till stora vunnings

5

Men uppå deras 8 guppar. de
 varta fopp en luv det ena bladet
 kallerar det andra stentum kring
 men den matrossens fader sätte de
 fästing som han den han stället drage
 kungen iaför en sänding luv

Ingvar Kisa Krigarvisa

Fluvaren han kom ifrån sin fäntonskrig
 Och hans kläder voro rigna isen
 Det första som han frågade så frågade han sakt
 Om hans flicka hon lever ännu

Din flicka hon lever och skon står sig ganska
 Och i dag så firar hon sin bröllopsdag
 Ja då kan ni väl tänka att hussaren han blev vred
 Då han såg sina kläder i kras -

3

Då gångele han sig ut och han sprang till stallet
 Där sadlade han sin gångare så god
 Där rider han ju fortare än himlens fåglar fly
 Ty han vill det brudparit se

4

Li god dag du min sköna si goddag min käre vän
 Li goddag du min vackra brudgam
 Ja du skall få belöning för varenda gång
 Du har tagit min flicka med våld

5

Jag gittar y att höra jag jag gittar y att se
 Uppå dig som är en simpel hussar
 För sällan har du pänningar men stoltter i det sinne
 Packer du dig på dönnen med kass

Hussar har jag tjnat sen mitt adertonde år
 Jag har tjnat hos kånong så god
 Och när jag uti striden går då var jag inte rädd
 Hvarför skulle jag räddas för dig

7

Så tog han upp sitt förzyllande värld
 Och högg kufvudet af på brudgommen god
 Se här skall ni få se att hussarenäger mod
 Se hennes kärast han vadar i blod

8

Tre dagar därefter så komdär ett bud
 Att hussaren han skulle ut i kråg
 Så reste han från slakttingar från hus och från
 Men förglömmet dock alldrig sin vän

L. M. Herrlund År 1871

L. M. Herrlund

Herrlund

M

Gellivarevisan.

För sex år sedan sedan jag för från
 min ålder var ju blott ^{hemmes} fjutton år
 förutan penningar förutan kläder
 men allt gick lyckligt för mig ändå
 2) jag tog nu afsked af hulda mamma
 för far min kan var ju redan död
 Hon frågade mig hvart jag ämnade
 för att förföra mitt dagliga bröd.
 3) jag sade mamma jag kan ej svara
 för vinden blåser än hit än dit
 På oceanen jag ämnar fara o sedan
 skall jag ju skriva hit.
 4

Jag gick till Hulda för sista gången
 för att få säga en ömt farväl
 Hon sade vän skall du från mig fara
 så tror jag aldrig det går dig väl.
 5

Ja sjöman blef jag ju inte länge

Nej blott en sommar och det tog slut
 Sen for jag kring öfverätt o svängde
 Till Gellivare jag kom till slut.

6
 I Lappland ligger ju denna grufva
 Knappt tjugo mil ifrån Lulestad
 I denna grufva fick jag arbete
 Och långt från hemmet där bodde jag.
 7

Jag glömde snart bort min lilla Hulda
 Så att jag knappast till henne skref
 För jag fick kärlek till andra flickor
 Som gick på gatorna där och dref
 8

På pingstdagsafton då var jag drucken
 På aftonkvällen jag gaf mig ut
 Ja för att skaffa mig en flicka
 Men räkar själf då så illa ut.
 9

I hennes ställe jag träffade pojkar
 Och fulla voro de som jag
 Och där blef slagsmål som jag tillställde
 Och jag blef hårtad den andra dag. Förtäta-
 min

38
 Skeppet Skulda

Förvild du stollte sjöman varthän starvél
 din håg så bångt ifrån din flicka på
 hafvets kalla vag, så kom du snart tillbaka
 du stollte sjöman du lämna skall med
 smarta din ömma kärleksros

Men när till skeppet skulda ty så var
 skubans namn en ung sjöman där ilar ifrån
 sin flickas famn, med tårar uppi kinden
 han gaf sett äfshedsord alltid den samma
 kärlek som när han gick om bord

På skeppet lyftes ankar och segel sattes till
 det gäller nu i hamnen y längre ligga
 still, de goda segeldukar af vinden fyllas
 snart men skulda plöjer bøljan allt med
 en driftig fart

Den resan gick så lyckligt fram till

39
 Ostindiens kust bland alla sjöman var det
 blott glädje lif och lust, vi vände snart
 tillbaka och stige med säker hand, blott en
 staf dem alla fik se sitt fosterland

Men nu har himlen mulnat och ibojer fartyg
 gå den sjömannen i sin ordning vid fall af
 brassar står. Då lyöl kaptenens stämman fort
 bärga segeln bort, vi lyola hans befallning
 och det var innan kröd,

Snart var innebärgad varinda segelduk
 Och uti tomma riggen hörs stormens vilda
 Tjut, och hafvet vågar waxa till en förfärlig
 Hög, försmunnen var för alltid den glade
 Sjömans fröjd.

Men ännu kvar vid radut där står en ung
 sjöman han tänkte på sin flicka i Ingeris
 Lufva land, Skall han y mer få sträda
 sin trogna vän o må, för den han plöjer
 bøljan, och skall i nordsjön dö,

44
En väg gick öfver skeppet och alla ropar nu,
Att uti vågor kämpa kaptenens unga fru
Kaptenen såg sin maka när hon gick öfver
Bord, han fällde bittra tårar ty sorgen den var stor

IX

En båt blef genast frigord från skuldas
saling ner men krossades i spillbror utaf en
bölga vred, försedd med sex matraser som
i densamma var i nödsjöns fann de låga
och där fick stanna kvar

X

Om hjälp min dock förgäfvos den arme sjömansbad
Men hafvets väg den tystrar som svagad segerfar
De bad sin hälsning sända till alskadt fosterland
De kämpade för lifvet sin tunga graf de fann

XI

Men skulda lansas under för storm och vågor
Lank, till dess den plötsligt stöter allt uppå
dassers pank, Iruad skall en sjöman tänka
när natten faller på och ingen räddning
synes vart ögat än kan nå.

V

En hviskning hörs af alla
Blott en änkels bön blef gjord
En tår från många ögon falla
Andakten öfverallt blef spord

VI

Kristan den i ordning göres
Uppå gammalt sjömansbruk
Och till relingen den föres
Andast gjord af segelduk

VII

Kom du milde ande lyfva
Och besök den dunkla graf
Kom du fridens turterdufva
För oss på det vida haf

VIII

Slumra guft i hafvets böjor
Vaggad utaf vågor där
Vi för din fästna vill förtälja
Att vi begravt hennes hjärtans kär

IX

Ingen lilja eller blomma
 Pryder någon sjömans graf
 Andast böjer gå och komma
 Skeppet svejar an och af
 Slut.

Lulianley.

Alla flickor vill jag likna vid en blomstrandens
 Och vid liljan i ängen så grön
 Däras hjärta det klappar blott för kärlek och tro
 Och för gossar med sin läng Lulianley.

En flicka så fin fick en fästeman så grann
 Och de gick in i deras lilla kabinett.
 Sedan lade de sig neder i en nybäddad säng
 För att ro deras långa Lulianley.

Några veckor däromkring böja flickan blifva frim
 Mamma fråga vem som detta hade gjort
 Jo det har den lille vännen som jag hållit så kär.

Dam, ja hem redaktör den är
 vi öfverens om att vi mellem riksen
 på det vill jag
 Bed äro och slut

gammel

23
12 Tim

M Alfrid
Dahlman

S S S S

J J Siggismun

Siggismun
Skandinavisk. M. A. Alfrid. Dahlman

Skandinavisk. Restaurang
Noel Street No 10. London England.

Edvard

Visboke

mang för SS

7 E. M. Herrlund

7 VII Skv No 66

Visbok För

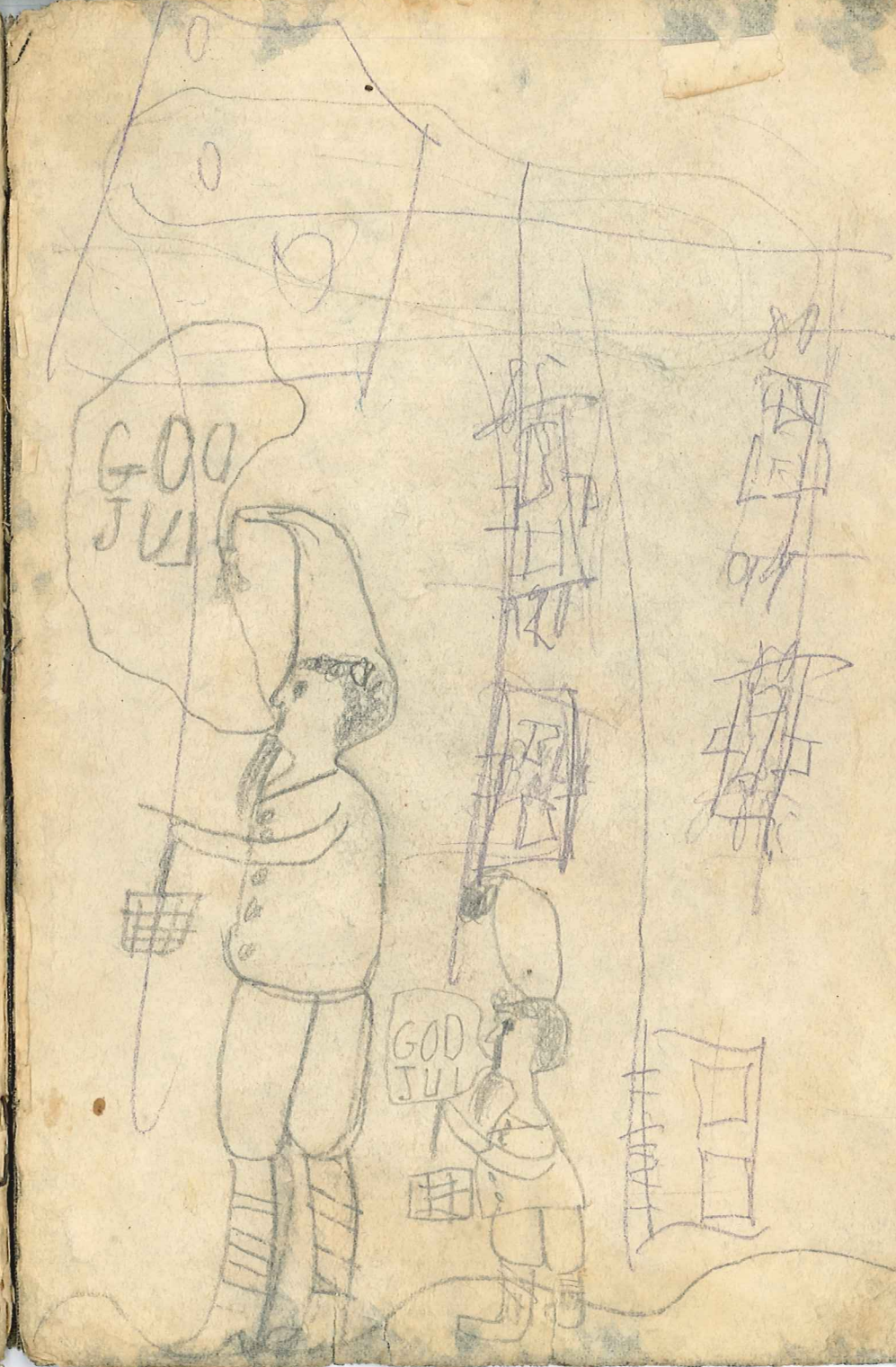
E. M. H. Herrlund

12kv No 66

Emil Herrlund
Emil Herrlund

E. M. Herrlund
No 10 Skv No 66

Skandinavisk. Restaurang
Noel Street No 10. London England.

Eller barn anskas

Dammur är det ni som är redaktör

Red Ja

Dammur Ja jag skulle vilja ha en annan

Red jag tackar

Dammur jag är en annan och

vill ha en annan

och skulle det kosta att få

den ersatt för pengarna

Red Ja kräver

Dammur men gör det avstår jag inte

för något barn efter den pengarna

och skulle det då kosta att få

den ersatt igen

Red Men näligen är så i förhållande

vill jag hålla den ständigt för en

räkning för pengarna och vill

jag sätta in den så ofta som

behövs för något barn...

Kärleksstycke

Glöm icke mig när solen när sig söcker
 Glöm icke mig när du på vännor tänker
 Glöm icke mig när du mig icke ser
 Glöm icke mig jag glömmar aldrig dig

Lifvets glädje följ och ock lycka

Söker jag med dig

Ingen sorg min själ skall trycka
 Blott jag vet du älskar mig

Må glad din tid förinna

Må aldrig sorgen nå din stig

Må den stunden dig påminna

Om en vän som älskar dig

När du tillbaka blidar

På ren förflutna dar

Så länk uppå den gosse

Som detta skrifvit har

Herlund

Glad jag skrifver dessa rader
 Glad jag sänder dem till dig
 Kanste inom fjorton dagar
 Har du glömt både dem och mig

Om du lyro en öde stig
 Kan finna en förgät g mig
 Så byt den af och läs i den
 En hjärtlig hälsning från en vän

Nej aldrig skall min mun föräcla
 Det skönaste mitt hjärta vet
 Och skall världens öga skåda
 På unga hjärtens hemlighet

Jag stachars översigade gosse

Har ingen vän har inte stöd

Vill g en himmelsk stjärna bliska
 Till mig i sorgen och min nöd

Ystad 1766 Herlund

Handwritten text at the top, possibly a title or address, including "Hans Lunds" and "Hans Lunds".

Den som älskat kan ej glömma
Den som glömdt ej älskat har
Den som älskat men dock glömt
Han ej af hjärtat älskat har

Rosor äro röda
Violer äro blå
Smoltron äro söta
Och du är likaså

Må du som jag af friska
Vardan vinden, vandra kry,
Och glad när denna post sig kinner

Kan något ljufvigare finnes,
Någon större sällhet råda,
Uti flickans ögon skåda,
Ljusna rena kärleken,
Ljufvigare är än då,
Att den sjäna få.

Handwritten signature, possibly "W. J. Lunds".